

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. I.**
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2014, č.j. OAM-135/ZA-ZA13-P06-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 1785/3, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal porušení §§ 2, 3 a 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., o azylu (dále též „s.ř.“), a §§ 12 a 14a zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce podle svého tvrzení uvedl skutečnosti dosvědčující existenci hrozby

pronásledování. Namítal, že při pohovoru před žalovaným uvedl, že mu v Kyrgyzstánu hrozí pronásledování vzhledem k politické činnosti jeho tety; účastnil se mítinku politické strany Ata-Žurt a pomohl tetě odnést složku s nějakými dokumenty, v důsledku čehož byl napaden. Obrátil se na policii, avšak již nebyl kontaktován; nicméně policie se zabývá pouze případy, kdy dostane patřičné finanční prostředky, což se v jeho případě nestalo. Vzhledem k politické situaci v Kyrgyzstánu by po jeho návratu mohlo dojít k dalšímu fyzickému napadení a v důsledku toho i k porušení jeho práva na život. Podle žalobce žalovaný při svém rozhodování nesprávně aplikoval poznatky ze Zprávy o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu, kterou zveřejnilo Ministerstvo zahraniční USA. Podle žalobce z této zprávy vyplývá jak odírání spravedlivého procesu a nedůvěryhodnost soudního řízení, tak beztrestnost pro úředníky v bezpečnostních a vládních službách páchající přestupky a angažující se v korupci, dále má docházet ke svévolnému uvěznění, což oběti nehlásí, protože takové hlášení nepřináší užitek, spíše naopak. Dále z této zprávy dle žalobce plyne, že soudci v Kyrgyzstánu podléhají různým vlivům nebo dokonce korupci, vláda pravidelně porušuje práva obžalovaných; velkým problémem pak zůstává korupce a úplatkářství. Podle žalobce žalovaný nesprávně interpretoval tuto zprávu. Žalobce dle svého tvrzení bydlí na vesnici, kde se všichni obyvatelé hlásí k pravoslavnému náboženství; v praxi to znamená, že dochází k invektivám, pomluvám a není vyloučeno ani fyzické napadení. Podle žalobce žalovaný jeho tvrzením nevěnoval náležitou pozornost; jinak by došel k názoru, že v jeho případě lze aplikovat § 12 zákona č. 325/1999 Sb., a azyl mu udělil.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí a uvedl, že na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný dle svého tvrzení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Podle žalovaného sám žalobce se o politiku nikdy nezajímal, není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, nebyl veřejně činný, protestního mítinku – vyjma jediného v roce 2012 (avšak z důvodu zjištěného) – se neúčastnil; fyzické napadení žalobce bylo v zemi původu vyšetřováno, proto nelze konstatovat, že místní policejní orgány neměly snahu žalobci poskytnout pomoc, přičemž tento se následně již o průběh objasňování daného skutku nezajímal; po tomto ojedinělém incidentu až do svého vycestování ze země původu již žádné potíže neměl, a proto vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem žalovaný považuje žalobcovy obavy pro případ návratu do země původu za neopodstatněné. Podle žalovaného žalobcem zmiňovaná korupce je v podstatě celosvětovým problémem, neboť se vyskytuje i v zemích s vysokými demokratickými standardy. V Kyrgyzstánu se v současné době nachází ve vězení cca 10.000 osob, proto nelze kyrgyzské orgány činné v trestním řízení, včetně soudů, obviňovat z liknavosti a tyto jsou schopny žalobci v případě obdobných obtíží pomoci; každý občan Kyrgyzstánu má možnost se v případě nezákonného postupu policejních orgánů bránit zákonnými prostředky. Pokud žalobce není spokojen s poměry v „pravoslavné“ vesnici, má dle žalovaného možnost se odsud odstěhovat na jiné místo v rámci převážně islámské země původu (70 % obyvatelstva vyznává islám); o neoprávněnosti jeho obav v případě návratu do země původu svědčí také fakt, že tuto opustil legálně, bez problémů. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

3. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 22. 1. 2017 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany doručenou žalovanému dne 29. 4. 2013 a její odůvodnění, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 5. 2013, zprávu Amnesty International z dubna 2013 nazvanou „Rozsudky smrti a popravy v roce 2012“, Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2012 Ministerstva zahraniční Spojených států amerických ze dne 19. 4. 2013, zprávy agentur AKI Press Information Agency, The British Broadcasting Corporation, Interfax Information Services, B.V, Rádía Svobodná Evropa/Rádía Svoboda z července a srpna 2013, informaci Ministerstva zahraničních věcí o situaci v Kyrgyzstánu ze dne 7. 6. 2013, č.j. 103145/2013-LPTP, zpravodajství České tiskové kanceláře o Kyrgyzstánu ke dni 6. 9. 2013, protokol žalovaného ze dne 9. 1. 2014 o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 18. 3. 2014, č.j. OAM-135/ZA-ZA13-P06-2013.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 29. 4. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s tím, že v jeho vlasti Kyrgyzstánu měl být jeho život v ohrožení. V této žádosti mimo jiné uvedl, že jeho teta byla členkou strany Ata-Žurt, on ne; vojenskou službu nikdy nevykonával; 22. 3. 2013 jel mikrobusem z Kazachstánu, potom přijel bratranec, teta a jeli autem do Moskvy; cca po měsíci opustili Moskvu, jeli vlakem k Bělorusku, potom jeli v uzavřeném prostoru v kamionu bez cestovních dokladů, nevěděl, přes jaké země.
7. Při pohovoru před žalovaným dne 14. 5. 2013 žalobce mimo jiné uvedl, že se svojí matkou odjel 22. 3. 2013 z Kyrgyzstánu do Kazachstánu, přičemž odjeli vozidlem taxislužby, na hranicích ukázali občanský průkaz a žádný problém s odjezdem z Kyrgyzstánu neměli. Spolu se svým bratrancem (resp. synem sestry žalobcovy babičky) a jeho matkou (označovanou též jako „teta“) dále jeli do Ruska do Moskvy, následně vlakem do Běloruska; z Běloruska pak jeli ukryti v nákladním prostoru kamionu do České republiky. Jeho teta pracovala pro politickou stranu Ata-Žurt. Žalobce se o politiku nezajímá. Vše začalo na podzim 2012, kdy teta doma večer řekla, že bude druhý den mítink a každý, kdo tam přijde, dostane 100 USD. Se svým strýcem (resp. synem bratra žalobcovy babičky) tam žalobce druhého dne šel, přičemž si je oba zavolal Kamčibek Tašiev, předseda politické strany Ata-Žurt, pro kterého pracovala žalobcova teta, řekl jim, že mají jet do kanceláře a odvézt tetu. Žalobce se strýcem během mítinku jeli do kanceláře, teta jim dala hnědou složku, řekla jim, že mají jet domů, že přijede asi za hodinu, a že složku nemají nikomu dávat ani ukazovat. Vzali

složku a jeli domů, kam asi po hodině přijela teta; jakmile přijela domů, žalobce jí odevzdal složku, kterou pak už dál neviděl. Teta jim řekla, že si mají hned sbalit své věci a doklady a že musí hned odjet z domu. Bratranec odjel sám k tetině sestře. Žalobce se svým strýcem odjeli ke svým přátelům, ke dvěma kamarádům, kteří měli pronajatý byt v B. Tam žalobce žil normálním životem a chodil do školy, o zimních prázdninách odjel jeho strýc do N. k rodičům a žalobce odjel k babičce do vesnice B.; všechno bylo v pořádku až do února 2013, kdy se žalobce dozvěděl, že jeho bratranec byl zbit. Při návštěvě v nemocnici bratranec žalobci sdělil, že se jej příslušník policie u vchodu do univerzity vyptával na jakési dokumenty, pak jej udeřil. Dva až tři dny po návštěvě bratrance v nemocnici se žalobce se svým strýcem vraceli z práce večer domů; po vystoupení z auta k nim přistoupili tři urostlí muži ve věku 35-40 let, kteří se představili jako příslušníci policie, ukázali jim své průkazy a začali se vyptávat na tetu. Chovali se hrubě, jeden z nich udeřil žalobcova strýce, načež žalobce jednoho z nich také praštil a došlo ke rvačce. Poté někdo zezadu udeřil žalobce, jenž ztratil vědomí a probudil se až další den v nemocnici s otřesem mozku. Žalobce byl za deset dní propuštěn z nemocnice, matka si jej vzala k sobě domů, přičemž žalobce až do svého odjezdu z Kyrgyzstánu u ní pobýval, zotavoval se z napadení, občas šel do obchodu; do práce ani do školy ale nechodil. Matka mu řekla, že musí odjet z Kyrgyzstánu, neboť po žalobci, jeho bratranci a tetě pátrají orgány ministerstva vnitra, a že byl vypálen jejich dům, kde žili s tetou. Během cesty z Kazachstánu do Moskvy jim teta řekla, že problémy mají kvůli dokumentům, které zůstaly v jejich domě, jenž vyhořel.

8. Žalobce dále uvedl, že po napadení jej bolívá hlava, hlavně když se mění počasí, a má také problémy s tlakem; po propouštění byl jednou na kontrole ve stejné nemocnici. Aktuálně se cítí dobře. Oznámení policii o napadení dávat ani nechtěl, protože útočníci byli sami příslušníky policie, ale matka na tom trvala. Proto oznámení podal policistům, kteří se pro případy napadení nacházeli přímo v nemocnici. Po podání oznámení se s žalobcem nikdo nekontaktoval, v oznámení uváděl své telefonní číslo, ale nikdo mu nevolal. Telefon musel nechat v Moskvě, neboť mu bylo řečeno, že si na cestu nesmí brát žádnou elektroniku. Rovněž uvedl, že má nevyléčitelnou srdeční nemoc (nedomykavost srdeční chlopně), na kterou potřebuje brát uklidňující léky. Podle žalobce důvodem odjezdu z vlasti bylo to, že byli hledáni orgány ministerstva vnitra; kdyby byli chyceni, skončili by ve vězení na hodně dlouhou dobu. Kyrgyzská policie dle žalobce zachází s lidmi drsně, bije je, mučí, trápí hladem a žízní, což se netýká jen vězněných, ale i zadržených lidí. Žalobce dále uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany. Žalobce dle svých slov neměl problém s vycestováním z Kyrgyzstánu, všechno proběhlo bez problémů jak na kyrgyzské, tak na kazašské straně; museli pouze ukázat občanské průkazy a byli puštěni dál. Byl přivezen do České republiky, aniž by věděl, kam přesně jede; nerozhodoval o tom. O mezinárodní ochranu požádal proto, aby neměl žádné problémy a mohl tu zůstat, aby neměl žádné problémy s doklady, z toho související problémy s policií, aby tu mohl normálně žít. Ohledně dokumentů, jež jim dala teta, uvedl, že nic bližšího o nich neví, a jak pochopil, obsahovaly kompromitující materiály na úředníky, včetně ministrů a poslanců; sám je nečetl.
9. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.

10. Žalobce v žalobě namítal zejména porušení § 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb. V § 12a zákona č. 325/1999 Sb. je stanoveno: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Podle § 2 odst. 8 zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 29. 4. 2013 (datum podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
12. Soud dává za pravdu žalovanému, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce sám při pohovoru dne 14. 5. 2013 uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani se o politiku nezajímal. Z výpovědi žalobce je rovněž zřejmé, že se mítinku politické strany Ata-Žurt zúčastnil pouze z důvodu avizované odměny za účast ve výši 100 USD. Z uvedených důvodů je zřejmé, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.
13. Lze se ztotožnit i s tvrzením žalovaného, že žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno být jen nepřímou dovodit, že žalobce byl v zemi svého původu diskriminován či pronásledován z důvodu své rasy, pohlaví, kyrgyzské národnosti, muslimského vyznání, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Vzhledem k tomu, že žádné takové skutečnosti žalobce netvrdil při pohovoru před žalovaným dne 14. 5. 2013 (a ostatně ani v žalobě), soud dospěl k závěru, že u žalobce nebyl naplněn ani důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.
14. Žalobce dále namítal porušení § 14a zákona č. 325/1999 Sb., nesprávnou aplikaci poznatků ze Zprávy o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2012 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, jakož i v obecné rovině problémy, které se v Kyrgyzstánu vyskytují (odepření spravedlivého procesu, beztrestnost pro úředníky páchající přestupky a korupci, svévolné uvěznění, porušování nezávislosti soudnictví a presumpce neviny, možnost fyzického napadení ze strany obyvatelstva).
15. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 29. 4. 2013 bylo stanoveno:
„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového

nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

16. Jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2013 nazvané „Rozsudky smrti a popravy v roce 2012“, v Kyrgyzstánu nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin; proto nemůže být naplněn důvod naplnění vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Co se týče dalších možných důvodů naplnění vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který k otázce naplnění důvodů udělení doplňkové ochrany žalobci ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb. v žalobou napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: „Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest“ se správní orgán opíral o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Podle ní pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Dle správního orgánu lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti brozí, nikoli skutečnosti, které dosud nelze předjímat. Žadatel dle správního orgánu neuvedl takové skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by právě v jeho případě při návratu do země původu existovala vysoká míra pravděpodobnosti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.... Ze správního spisu nelze bez dalšího učinit na základě výpovědi žadatele s ohledem na okolnosti jeho odchodu ze země závěr, že by postup policie či jiných státních orgánů vůči žadateli byl či by měl být jakýmkoliv způsobem v budoucnu nepřiměřeně tvrdý či neadekvátní, pokud takový nebyl ani v minulosti, a bylo by jej tak nutno vyhodnotit jako reálně hrozící nebezpečí vážné újmy. V průběhu správního řízení se jmenovaný rovněž nezmínil o tom, že by byl ve vlasti z čehokoliv oficiálně obviněn, nebo že by byl o zahájení trestního stíhání oficiálně informován. Dále také v případě vycestování z vlasti neměl žadatel jakékoli problémy, ačkoli ze země původu vycestoval na svůj občanský průkaz na oficiálním hraničním přechodu. Lze tak předpokládat, že i návrat do země původu by pro žadatele neměl představovat žádný problém i s ohledem na to, že dotýčný je vlastníkem občanského průkazu, jehož platnost vyprší až v roce 2022, a dále vzhledem k Informaci MZV ČR ze dne 7. 6. 2013, ze které vyplývá, že v případě žádosti občana Kyrgyzské republiky o azyl by o tomto neměl jeho domovský stát mít informaci, a proto návrat a zařazení do kyrgyzské společnosti je pro žadatele bezproblémový. Správní orgán dále uvádí, že žadatel měl a má možnost v Kyrgyzstánu domáhat se ochrany svých práv zákonnými prostředky. Jak již bylo výše uvedeno, z informace MZV ČR ze dne 7. 6. 2013 vyplývá, že v případě nespokojenosti s postupem konkrétního policejního oddělení či jednotlivých policistů má občan Kyrgyzské republiky možnost obrátit se na Ministerstvo vnitra Kyrgyzské republiky, anonymně volat na linku důvěry MV KG či se obrátit na Generální prokuraturu KG v Biškeku. V zemi taktéž působí Úřad veřejného ochránce práv (tzv. Ombudsman), který má mj. právo na okamžité přijetí u vyšších úředníků, obracet se na

soudy s žádostí o ochranu lidských práv a svobod občana, seznamovat se s trestními a občanskými porušeními práva a správními delikty či požadovat přijetí opatření. Úřad veřejného ochránce práv taktéž spolupracuje s mezinárodními instituty na ochranu lidských práv. Správní orgán v tomto bodě k problematice dodržování lidských práv na základě shora citovaných zajištěných informací o situaci v zemi konstatuje, že Kyrgyzstán obecně jistě nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, jde o chudou zemi, která se dlouhodobě potýká s politickými a též souvisejícími ekonomickými problémy, nicméně tato skutečnost dle názoru správního orgánu pro posouzení nebezpečí vážné újmy v konkrétním případě nestačí. Dle správního orgánu nelze automaticky bez přihlédnutí ke konkrétním aspektům případu bez dalšího udělit mezinárodní ochranu všem osobám pocházejícím ze země s nižším či minimálním stupněm demokracie.“

17. Žalobce v žalobě namítal pouze obecné problémy (nešvary) panující v Kyrgyzstánu. Soud k tomu uvádí, že existence těchto obecných problémů, byť mnohdy jistě závažných, sama o sobě nemůže vést k závěru o naplnění podmínky vážné újmy ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. Z žalobcem uvedených a žalovaným zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá a ostatně ani žalobce ji v žalobě nijak neobjasnil. Soud se tak blíže nezabýval žalobcem namítanou nesprávnou aplikací poznatků ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2012 Ministerstva zahraniční Spojených států amerických, neboť i kdyby dal žalobci za pravdu, že veškeré jím uváděné problémy (odpírání spravedlivého procesu, beztrestnost pro úředníky angažující se v korupci, svévolné uvěznění, korupce v soudnictví atd.) se v Kyrgyzstánu vyskytují, nemělo by to vliv na závěr o neexistenci skutečného (reálného) nebezpečí, tj. nenaplnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany stanovené v § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. Tato existence reálného nebezpečí neplyne ani z žalobcem namítané (čistě teoretické a blíže neobjasněné) možnosti fyzického napadení spoluobčany z jeho vesnice, kteří jsou pravoslavného vyznání.
18. Soud dále uvádí, že ze zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by Kyrgyzstán byl sužován mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, který by mohl znamenat naplnění podmínky vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Soud dále dává za pravdu žalovanému, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Proto není naplněna ani podmínka vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. Soud podotýká, že splnění podmínek existence vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) a d) ve spojení s § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. nenamítal ani žalobce ve své žalobě.
19. Soud rovněž odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č.j. 1 Azs 144/2014-37, jímž byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost tety žalobce (resp. sestry žalobcovy babičky) proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2014, č.j. 1 Az 11/2014-41, jímž byla zamítnuta žaloba žalobcovy tety proti rozhodnutí, jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana. Nejvyšší správní soud v usnesení č.j. 1 Azs

144/2014-37 mimo jiné uvedl: „Jádrem celé věci je otázka, zda újma, která stěžovatelce podle jejích tvrzení brozí, dosahuje intenzity pronásledování. Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu platí: „Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ [viz také viz čl. 9 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES) a judikaturu Soudního dvora EU, např. rozsudek ze dne 7. 11. 2013 ve spojených věcech Minister voor Immigratie en Asiel proti X (C-199/12) a Y (C-200/12) a Z proti Minister voor Immigratie en Asiel (C-201/12), body 50 - 61] Podle Nejvyššího správního soudu však stěžovatelce v Kyrgyzstánu závažné porušení lidských práv dosahující intenzity pronásledování nehrozí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením městského soudu, podle kterého z kauzy odsouzení představitelů politické strany Ata-Žurt nelze dovozovat jakékoliv azylově relevantní souvislosti pro případ stěžovatelky. Stěžovatelka nebyla v rámci daného procesu stíhána. Nikdo po ní nepátral poté, co neuposlechla výzvu, aby nepouštěla Biškek, nebo po opuštění sanitky během jejího převozu do nemocnice po tvrzeném únosu. Její únosci jí také nijak fyzicky neublížili. Nebylo zjištěno, že by zničení jejího domu v důsledku požáru jakkoliv souviselo s jejími aktivitami. K tomu je nutno přičíst, že se stěžovatelka po spálení jejího domu neobrátila na příslušné kyrgyzské orgány. I pokud vyjdeme z tvrzení stěžovatelky o prohlídce jejího pracoviště, o jejím únosu, o napadení jejího syna a synovců, a z důkazů o spálení jejího domu, nelze dojít k závěru, že by jednání kyrgyzských státních orgánů či soukromých osob vůči stěžovatelce dosahovalo nutné intenzity pronásledování. Při hodnocení námitek stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného městský soud věnoval dostatečnou pozornost tvrzeným důvodům pronásledování z důvodu příslušnosti stěžovatelky k politické straně. Odůvodnění také vyhovuje požadavkům práva na řádné odůvodnění jako komponentu práva na spravedlivý proces. Námitky stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud shledává nedůvodnými.

Z právně popsanych důvodů se Nejvyšší správní soud také domnívá, že stěžovatelce nehrozí ani skutečné nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany. Stěžovatelce určitě nehrozí uložení nebo vykonání trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu), protože od roku 2007 v Kyrgyzstánu není možné tento trest uložit. Stejně tak nelze dovodit, že by stěžovatelce brozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva ve věci Irsko proti Spojenému království, 18. 1. 1978, stížnost č. 5310/71, § 167; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88). Lze opět zdůraznit, že jednání, kterému stěžovatelka dle svých tvrzení v Kyrgyzstánu čelila, a ze kterých má obavu v případě jejího návratu do vlasti, nedosahují potřebné intenzity, aby spadaly pod § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ze skutkových okolností pak Nejvyšší správní soud nemůže dovodit, že by byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nebo podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V souhrnu proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitky stěžovatelky ve vztahu k udělení doplňkové ochrany taktéž nejsou důvodné.“

20. Jestliže důvody udělení azylu či doplňkové ochrany nebyly naplněny u tetý žalobce, která pracovala pro politickou stranu Ata-Žurt, pak zjevně nemohly být naplněny ani u žalobce (který pro tuto politickou stranu nepracoval ani se dokonce o politiku nikdy nezajímal).

21. Soud neprováděl žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem žalobce, neboť veškerá skutková zjištění jsou zřejmá ze správního spisu. Soud tak navrhovaný důkaz považoval za nadbytečný. Žalobcem navržený důkaz správním spisem pak soud neprováděl, poněvadž není dokazováním, když soud vychází z údajů obsažených ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
22. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
24. Ustanovená zástupkyně žalobce Mgr. Liliana Krístková, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně